

lig har givet Anledning til Meningsulighed mellem det andet Thing og mig, er Kapitel 2, som handler om Straffene, men som uregtelig ogsaa er et af de vigtigere Kapitler i Lovforslaget. Dermed være det ikke sagt, at der ikke ogsaa om enkelte Paragrafer i de andre Kapitler har været Uoverensstemmelse mellem det andet Thing og mig; men disse Uoverensstemmelser ere i Forhandlingernes Løb blevne betydelig formindskede, og om de tilbagestaaende tvivler jeg ikke, at det vil lykkes mig at komme til Overenskomst saavel med dette Thing som med det andet. Hvilke Uoverensstemmelser er der nu mellem det foreliggende Lovforslag og det af mig indbragte, naar vi betragte Straffene i § 8 og den dertil hørende § 11? Uoverensstemmelsen er den, at man i det andet Thing vel har indrømmet Ministeren Nødvendigheden af at have visse extraordinære Straffe under extraordinære Forhold — hvilke extraordinære Straffe ved Forhandlingerne i det andet Thing ere blevne betegnede som „kortvarige og intensive“ — men at man dog har foretaget nogen Forandring deraf. Jeg havde foreslaaet at blive bemyndiget ved Loven til at anvende disse Straffemidler for Flaadens Bedkommende, naar Krigsskibene vare paa længere Logter, og for Hærens Bedkommende under Feltforhold eller under større Troppesamlinger, det være sig i Leir eller i Kantonnement, men Folkethinget har for Hærens Bedkommende villet indrømme Anvendelsen af en saadan Straf under Feltforhold og derimod ikke under Leir- og Kantonnementsforhold. Det har dernæst ment at burde forkaste Forslaget om Bindestraffens Anvendelse og i Stedet deraf foreslaa Bøiestrafpen anvendt ogsaa for Hærens Bedkommende. Det er den Uoverensstemmelse, der er mellem mig og det andet Thing med Hensyn til Kapitel 2.

Jeg skal nu ikke paa dette Stadium udtale mig nærmere om min Stilling; dermed vil jeg vente, indtil jeg har hørt de Udtalelser, der fremkomme fra ærede Medlemmer her i Salen. Jeg skal kun kortelig berøre de enkelte Paragrafer i dette og øvrige Kapitler, der ere Gjenstand for forskjellig Affattelse i det foreliggende Forslag og Regjeringens Forslag. Det er § 32 med Hensyn til Beregningen af Østertjenesten, det er § 121, Lovforslagets § 120, det er § 136, Lovforslagets § 135, det er § 162, Lovforslagets § 160, som efter min Mening maa bringes tilbage til Lovforslagets oprindelige Text, og endelig er det § 200, Lovforslagets § 197, som handler om Disciplinærmyndigheden, hvor jeg om et enkelt Punkt i Principet ikke er uenig med den Tanke, der har gjort sig gjældende i det andet Thing, men hvor jeg maa være uenig med den Form, hvori Tanken er kommen frem i Lovforslaget. Min Stilling til Lovforslaget maa jo være klar for det høie Thing. Jeg nærer et stærkt, og jeg tror, jeg tør tilføie, et vel begrundet Ønske om at

se dette Lovforslag om muligt bragt til Ende i den indeværende Rigsdagsamling. Det er paa 25de Aar, at denne Sag er under Forhandling i Repræsentationen, og det forekommer mig dog ønskeligt en Gang at faae den bragt til Ende. En af de Indvendinger, der ere blevne fremsættede andet Steds mod at fremme Lovforslaget i denne Samling, er den, at Straffeloven ikke burde tilendebringes, saalænge man havde Revisionen af de militære Organisationslove hængende over Hovedet; man burde afvente Udsalbet af dette Revisionsarbejde, inden man skred til Revisionen af Straffeloven. Men naar man saaledes vil gjøre det ene Arbejde afhængigt af det andet, er man paa rette Veie til ikke at faae noget af Arbejderne tilendebragt, og det er min Overbevisning, at hvor stor Betydning Organisationsplanen for Hæren og Flaaden ogsaa har med Hensyn til Straffelovens Affattelse, er den dog ikke saa overveiende, at man bør udskyde en Revision af Straffeloven, som efter min Overbevisning er paatrængende nødvendig. Den Opfordring, jeg nu tillader mig at rette til det høie Thing, naar det gaar til Behandlingen af Lovforslaget, er den, at det høie Thing vil vise Imødekommenhed mod Ministeren, med Hensyn til hans Bestræbelser for at faae Lovforslaget fremmet saa hurtigt, som det høie Thing finder det forsvarligt, og at det dernæst vil række Ministeren Haanden til at bringe Lovforslaget i den Skikkelse, hvortil Ministeren ønskede at faae det bragt ved 3die Behandling i det andet Thing. Lykkes en saadan Sammenarbejden mellem det høie Thing og Ministeren, har jeg god Tro til, at et saaledes fremkommet Lovforslag ogsaa vil finde Tilslutning i det andet Thing.

Magius: Den høitærede Krigsminister har givet en saa fylldig Fremstilling af denne Sags historiske Gang, at jeg ikke skal komme videre ind paa dette Spørgsmaal. Jeg er enig med den høitærede Minister i, at vi maa have en ny Straffelov for Krigsmagten, da den nu gjældende Lovgivning er grundet paa gamle Bestemmelser, der, skjøndt de vel i Tidernes Løb ere blevne noget forandrede, dog gjøre hele Straffelovgivningen meget usikker under Krigsforhold. Det vilde glæde mig meget, om dette Ønske blev opfyldt, saa at vi kunde naae saa vidt, at vi fik en Straffelovbog, hvormed vi i Birteligheden Alle kunne være vel tjente, og som vi med Tillid og Fortrøstning kunne se hen til. Det Kapitel, der uregtelig giver Anledning til de alvorligste Betragtninger, er 2det Kapitel, der omhandler Straffearterne og særlig de forskjellige Arreststraffe. I den Henseende kan jeg ikke negte, at jeg staar paa det samme Standpunkt, som jeg stod sidste Gang, vi havde denne Sag til Behandling her i Thinget. Jeg frygtede ikke den Gang for at give Slip paa nogle af de foreslåede Straffe, og nogle